

N:o 93.

Viidentenätoista Sunnuntaina Kolminaisuuden Päivästä.

Evank. Matt. 6: 24–34.

Jeesus sanoi opetuslapsillensa: ei kenkään voi palvella kahta her-
raa; sillä taikka hän tätä vihaa, ja toista rakastaa; taikka hän suostuu ja toi-
sen ylönkatsoo. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa. Sentähden sanon
minä teille: älkää murehtiko teidän henkenne tähden, mitä te syötte ja mitä
te juotte; eikä teidän ruumiinne tähden, millä te itseänne verhotte. Eikö
henki enämpi ole kuin ruoka, ja ruumis parempi kuin vaate? Katsokaat tai-
vaan lintuja, ei he kylvä eikä niitä, eivät myös kokoa riiheen, ja teidän tai-
vaallinen Isänne ruokkii heidän. Ettekö te paljo enämpi ole kuin he? Mutta
kuka teistä voi surullansa lisätä yhden kyynärän hänen pituudellensa? Ja
mitä te surette vaatteista? Katsokaat kukkaisia kedolla kuinka he kasvavat:
ei he työtä tee, eikä kehrää. Kuitenkin sanon minä teille, ettei Salomon kai-
kessa kunniasansa ollut niin vaateitettu, kuin yksi heistä. Jos Jumala niin
vaatettaa pellon ruohon, joka tänä päivänä seisoo, ja huomenna pätsiin hei-
tetään, eikö hän paljon enemmän teille sitä tee, te vähäuskoiset? Älkää siis
surulliset olko, sanoen: mitä me syömme, taikka mitä me juomme? Eli millä
me itseämme verhoitamme? Sillä kaikkia näitä pakanat etsivät: sillä teidän
taivaallinen Isänne kyllä tietää teidän kaikkia näitä tarvitsevan. Vaan etsi-
kää ensin Jumalan valtakuntaa, ja hänen vanhurskauttansa, ja niin kaikki
nämät teille annetaan. Älkää sentähden sureko huomisesta päivästä, sillä
huomisella päivällä on suru itsestänne. Tytyköön kukin päivä surullensa.

Tämä evankeliumi on palanen sitä pitkää
saarnaa, jonka Kristus piti opetuslapsillensa
vuorella ja jossa hän muun muassa teroittaa
erityisesti sitä asiata, että hänen kristittynsä
kavahtaisivat ja varoisivat ahneuden ja vatsa-
murheen häpeällistä syntiä, joka on epäuskon
oikea hedelmä ja todistus. Erittäin suurta va-
hinkoa saa se kristikunnassa aikaan saarnavi-
rassa olevien henkilöiden keskuudessa, joiden
ei muuta pitäisi ajatella, kuin miten Jumalan
sanaa ja uskoa oikein opettaisivat ja maail-
man eksytyksiä ja syntiä nuhtelisivat. Heidän-
hän pitäisi tunnustaa Jumalan sanaa jokaisen
edessä ja Jumalan tähden olla valmiit jokaista
palvelemaan, vaikka heiltä siinä menisi tava-
ra, kunnia, ruumis ja henki.

Kristus tahtoo tällä myöskin opettaa, mikä
erotus tehtäköön hänen valtakuntansa ja maal-
lisen menon ja hallituksen välillä. Hän ei tah-
do kristikuntaansa maan päällä niin hallita ei-
kä sitä sellaiseksi vallaksi järjestää, josta kris-
tityille heruisi runsaasti tavarata, kunniaa ja
mahtavuutta ja jossa heillä ei mitään puutosta
eikä vaaraa olisi odotettavissa. Mutta hän tah-
too omansa varustaa hengellisillä tavaroilla ja
tarpeilla, jotta heillä olisi hänen sanansa, ar-
mon lohdutus ja hengen voima ja väkevyys
syntiä ja kuolemata vastaan ijankaikkiseksi
elämäksi. Mitä he sen ohessa tarvitsevat ajalli-
sen ruumiinsa ja tämän elämän ylläpitämisek-
si, sitä saavat he uskossa odottaa häneltä eikä
peljästystä, vaikka eivät sellaista silmin näek-

kään tulevaisuutta varten varattuna, ja vaikka puutostenkin kanssa saavat taistella. He tietäkööt, että heidän Jumalansa ja Isänsä taivaassa pitää murheen heistä, kun he vaan vahvalla luottamuksella ahkeroivat siihen pyrkien, että pysyisivät hänen sanassaan ja valtakunnassaan ja siinä häntä palvelisivat.

Hän tekee siis tällä saarnallaan erotuksen Kristittyjensä ja pakanain ja uskottomien välillä. Tätä oppiansa hän ei, näet, julista pakanoilta, sillä ne eivät ota sitä vastaan, vaan kristityille on se annettu. Kristittyinänsä hän taas ei pidä niitä, jotka ainoastaan kuulevat sanan ja osaavat sitä matkia niinkuin nunnat psalttaria. Sillä tavalla kuulee perkelekin evankeliumia ja Jumalan sanaa ja osaapa paremminkin kuin me, vieläpä tahtoisihan saarnatakin sitä yhtä hyvin kuin me, jos vaan tahtoisin sen tehdä. Mutta evankeliumi on sellainen oppi, jonka tulee olla elävä ja toimivainen, vahvistaa ja lohduttaa ihmisiä ja tehdä heitä rohkeiksi ja reippaiksi.

Sen vuoksi ne eivät vielä kuulu kristittyjen joukkoon, jotka ainoastaan kuulevat evankeliumin ja osaavat puhua Jumalan viisaudesta, mutta ne ovat oikeita kristityitä, jotka uskovat ja tekevät, niinkuin evankeliumi opettaa. Vaan ne ovat sangen harvat; paljon näemme niitä, jotka ovat sen kuulijoita vaan ei tekijöitä. Nyt tahdomme tarkastaa, minkälaisen opetuksen Herra antaa tässä evankeliumissa. Ensiksi alkaa hän luonnollisella esimerkillä, joka meidän kaikkein täytyy todeksi tunnustaa ja jonka kokemus jokaiselle opettaa. Hän sanoo:

Ei kenkään voi palvella kahta herraa, sillä taikka hän tätä vihaa ja toista rakastaa, taikka hän tähän suostuu ja toisen ylönkatsoo. Ken nyt tahtoo kahta herraa palvella, ei hänen palvelemistaan suinkaan voida palvelemiseksi sanoa, sillä totisesti täytyy niin käydä kuin Herra tässä sanoo. Palvelija

voidaan kyllä pakottaa jotakin askareta tekemään, joka on hänelle vastahakoista ja harmillista, mutta että hän sydämensä halulla ja mielellänsä sitä tekisi, siihen ei voi kukaan häntä pakottaa. Hän tekee kyllä niin kauvan kuin hänen isäntänsä on saapuvilla, mutta tämän poistuttua kiiruhtaa hän työstä matkaansa eikä tee mitään hyvää. Herran tahto on siis, että palvelus toimitettaisiin rakkaudesta ja halusta, ellei näin tehdä, ei se mikään palvelus olekaan, sillä ihmiset eivät mielellään näe, että vastenmielisesti heille mitään toimitetaan. Jos asianlaita nyt on ihmisten kesken niin, ettei kukaan voi kahta herraa palvella, paljoa enemmän pitää Jumalan palveleminen niin toimitettaman, ettei sitä jaeta vaan osoitetaan mieluisasti ja sydäimestä hänelle yksinänsä. Sen vuoksi Herra lisää sanoen:

Ette voi palvella Jumalata ja mammonata. Eihän Jumala voi kärsiä, että hänen rinnallaan toistakin Herraa pidetään; hän on kiiwas Jumala, kuten hän itse sanoo, eikä voi suvaita, että joku palvelee häntä ja myös hänen vihollistaan. Joko minua yksin, sanoo hän, taikka ei ollenkaan. Katsos nyt, kuinka sattuvasti Kristus tässä laatii esimerkin. **Ei kenkään,** sanoo hän, **voi palvella kahta herraa; sillä taikka hän tätä vihaa ja toista rakastaa, taikka hän tähän suostuu ja toisen ylönkatsoo. Ette voi palvella Jumalata ja mammonata.** Aivan kuin sanoisi: Samoin kuin täällä ihmisten kesken käy, samoin käy Jumalankin edessä.

Me löydämme harvoja niitä, jotka eivät tee syntiä tätä evankeliumia vastaan. Herra langettaa tässä ankaran tuomion, ja hirmuista on kuulla, että hänen täytyy sellaista meistä sanoa. Eihän kukaan tahdo kuitenkaan tunnustaa eipä kukaan kärsiäkään, että sanotaan meidän Jumalata vihaavan ja ylönkatsovan ja olevan hänen vihollisiaan. Eipä ole ketään, joka ei kysymykseen, rakastaako hän Jumalata ja

turvaako häneen, vastaisi: tietysti rakastan; luuletko minua niin turmeltuneeksi ihmiseksi, etten sitä tekisi. Mutta katsos, kuinka tekstimme päättää, että me kaikin vihaamme ja ylönkatsomme Jumalata, rakastamme mammonaa ja riipumme siinä. Mutta sellaista kärsii Jumala meissä ainoastaan aikansa ja sen täytyttyä lyödä läimäyttää hän, ennen kuin aavistammekaan. Mahdotonta on, ettei se, joka rahaa ja tavarata rakastaa ja niissä riippuu, vihaisi Jumalata. Sillä Herra vertaa tässä näitä kahta toisiinsa, jotka ovat vihollisia keskenänsä, ja päättää: Jos sinä toista näistä kahdesta rakastat ja siinä riiput, täytyy sinun toista vihata ja ylökatsoa. Vaikka siis kuinkakin kauniisti joku eläisi täällä maan päällä, jos hän kiinnittää sydämensä tavaroihin, niin ei hän muuta voi kuin vihata Jumalata; toisaalta taas, ken ei rahassa ja tavarassa riipu, hän rakastaa Jumalata, se on varmaa.

Mutta missä ovat ne, jotka Jumalata rakastavat eivätkä riipu rahassa ja tavarassa? Katso koko maailmaa, kristittyjäkin, halveksivatko he rahaa ja tavarata. Kyllä kovalle ottaa kuulla evankeliumia ja tehdä sen jälkeen. Meillä on, Jumalan kiitos, evankeliumi, sitä ei voi kukaan kieltää. Mutta mitä sen hyväksi teemme? Me koetamme ainoastaan oppia ja tietoja siinä hankkia, vaan pitemmälle ei pyritä; me luulemme paljaitten tietojen riittävän, emmekä siitä murhetta pidä, että sen mukaan myöskin tekisimme. Mutta siitä meillä suurin murhe on, jos joku markan tai pari kadottaa; niin, jos joku on unohtanut vaan parikin penniä tuvan akkunalle, suree ja pelkää hän rahansa varastettavan, mutta evankeliumia vaila voisi hän olla vaikkapa koko vuoden. Ei mitään ahkeruutta eikä vaivaa uhrata siihen, kuinka voisimme sen niin säilyttää, ettemme sitä kadottaisi. Ja tuollaisetkin hunttiomat tahovat muka evankelisia olla.

Tässä näemme, mitä ja keitä me olemme. Jos olisimme kristittyjä, niin tekisimme näin: katsoisimme tavarat ylön ja pitäisimme huolta evankeliumista, että edes kerrankin eläisimme sen jälkeen ja itse työssä sen todistaisimme. Sellaisia kristittyjä näemme harvassa; sen vuoksi täytyykin meidän kuulla se tuomio, että olemme Jumalan halveksijoita ja vihaamme Jumalata rikkauksien ja tavarain tähden. Kylläpä se on kaunis kunnia! Hävetä meidän pitäisi silmät päästämme! Hyi meitä! Kylläpä olemme huonolla kannalla, arvelen, että lienee selvä, minkälainen siemen me olemme.

No niin, maailma ei voi salata epäuskoansa noin törkeissä ulkonaisissa synneissä. Näenhän minä, että se rakastaa enemmän markkaa kuin Kristusta ja kaikkia hänen apostoleitaan, vaikka he itse olisivat tässä saarnaamassa. Minä saan joka päivä kuulla evankeliumia, mutta se ei tuota joka päivä hyötyä minulle; mutta se kyllä saattaa tapahtua, että koko vuosikauden sitä kuultuani Pyhä Henki yhdessä hetkessä antaa sen minulle hyödykseni. Jos vaan sen hetken saavuttaisin, niin saisin minä ei ainoastaan viisisataa markkaa vaan myöskin koko maailman rikkauudet. Mitäpä minulla olisikaan, jos minulla evankeliumi olisi? Minä olisin saanut Jumalan, joka tekee hopeata, kultaa ja kaikkea, mitä maan päällä on, ja silloin olisin saanut hengen, jonka turvissa tiedän itseni ijankaikkisesti korjatuksi. Se on paljoa enemmän, kuin jos minulla olisi kirkollinen rahaa. Katsos nyt, eikö sydämemme ole pahuutta ja epäuskoa täynnä oleva konna. Jos olisin oikea kristitty, niin sanoisin: Minä hetkenä evankeliumi tulee, saan minä paikalla sata tuhatta markkaa, ja paljoa enemmänkin. Kun nimittäin minulla tämä tavara on, niin omistan kaikki, mitä taivaassa ja maan päällä on. Mutta ainoastaan tätä tavarata täytyy palvella, sillä ihminen ei voi palvella Jumalata ja mammonata. Joko sinun täytyy ra-

kastaa Jumalaa ja vihata rahaa tai täytyy sinun vihata Jumalaa ja rakastaa rahaa, muuta ei ole valittavana.

Herra käyttää tässä hepreankielistä sanaa, joka meillä ei ole tavallinen. ”Mammonaksi” sanotaan tavarata eli rikkautta ja sellaista varallisuutta, jota ei käytetä vaan kootaan säästöön, ja varsinkin merkitsee se sellaista rahaa ja tavaraa, jota joutilaana varastossa pidetään. Jos nyt sydän sellaista tavoittelee ja on huolissaan, kuinka haalisi ja kokoaisi suuret tavarat itselleen, niin se tietysti ei paljonkaan saat välittää Jumalan sanasta ja valtakunnasta. Sitä nyt kristityt eivät tee, sillä he eivät mitään aarteita keräile, vaan rukoilevat Jumalalta jokapäiväistä leipää ja tyytyvät siihen, mitä hyvällä omallatunnolla voivat omistaa Jumalan antamana. Mutta toiset ahnehtivat ja kokoilevat suuria säästöjä, joihin voisivat turvautua, jos meidän Herra Jumalamme tänään tai huomenna ottaisi kuollakseen, etteivät valan puille paljaille joutuisi. Sen vuoksi P. Paavali (Efes. 5: 5 ja Kol. 3: 5) sanoo rikkautta ja ahneutta tämän maailman jumalaksi ja epäjumalan palvelemiseksi. Tähän yhtyy Kristus tässä ja sanoo sitä mammonan palvelemiseksi.

Mikä siihen on syynä, että Evankeliumi ja P. Paavali sanoivat etenkin ahneutta epäjumalan palvelemiseksi, vaikka muutkin synnit, niinkuin saastaisuus, huoruus, himot, pahat halut, haureus ja muut paheet ovat rikoksia Jumalaa vastaan? Vastaus: Meille suureksi häpeäksi se tapahtuu, koska raha on Jumalamme, jota palvelemme, johon turvaamme ja luotamme, joka ei kuitenkaan voi meitä varjella eikä pelastaa, ei mitään saada aikaan, joka ei kuule eikä näe, jolla ei ole mitään voimaa eikä valtaa ole, josta ei mitään lohdutusta eikä apua lähde. Vaikka nimittäin jollakulla olisi koko maailman rikkaudet, ei hän silmänräpäystäkkään olisi turvassa kuolemalta.

Mitä auttaa keisaria hänen suuret aarteensa ja rikkautensa, kun se hetki tulee, jolloin hänen kuolla pitää? On se häpeällinen, häjy, voimaton jumala, joka ei voi yhtä paisumakaan parantaa, eikä itseäänkään varjella. Tuolla se viruu kirstun pohjalla ja kaipaa vartioita, niin, sitä pitää vaalia kuin mitäkin kykenemättömyyttä, voimatonta ja heikkoa. Hänen herransa täytyy yötä ja päivää pitää häntä silmällä, etteivät varkaat sitä varastaisi, sillä tuo viheliäinen jumala ei voi edes itseään auttaa saati heransa. Hyi sinuas kuollutta jumalaa, joka et pienimmässäkään voi auttaa ja kuitenkin olet niin kurjan kallis, jota mitä juhlallisemmin pitää palvella ja suurissa arkuissa ja lukkojen takana tallettaa, jota sinun herrasi täytyy joka hetki vartioida ja suojella, ettei tuli sinun kimppuusi pääsisi ja sinulle muuta onnettomuutta sattuisi. Jos tämä tavara eli jumala on vaatteissa, täytyy sitä suojella ja varjella pienimmiltäkin madoilta ja koilta, etteivät ne sitä turmelisi ja söisi.

Pitäisihän seinäinkin meitä syljeskellä, kun enemmän uskallamme siihen jumalaan, jota koi syö ja ruoste raiskaa, kuin siihen Jumalaan, joka kaikki hankkii ja antaa, jonka kädessä on taivas ja maa ja kaikki, mitä niissä on. Voi höperöä maailmaa, kun se kääntyy pois totisesta Jumalasta ja luottaa häpeälliseen mammonaan, tuohon kurjan kurjaan jumalaan, joka ei itseäänkään voi ruosteelta varjella? Oi maailman häpeätä. Jumala lähettää rahalle ja tavaralle monenlaisia vihollisia, että havaitsisimme ja tuntisimme epäuskomme ja jumalattoman menomme turvatessamme noin voimattomaan ja raihnaiseen jumalaan, vaikka meillä olisi hyvä tilaisuus liittyä totiseen, voimalliseen ja väkevään Jumalaan, joka kaikki antaa, rahan, tavarain, hedelmät ja mitä tarvitsemme. Kylläpä me olemme houkkioita, kun luontokappaleesta jumalan teemme! Hyi sinua, sinä kirottu epäusko.

Muut synnit tuottavat kumminkin meille iloa, jotakin nautintoa niistä saamme, kuten ylönsoyomisesta ja juomisesta, niin myös huoruudesta, hetkeksi niistä kuitenkin huvitusta lähtee. Vihallakin on viehätöksensä, niinikään muilla paheilla. Mutta tässä ainoassa paheessa täytyy ihmisen lakkaamatta rehkiä, vaivata ja rääkätä itseänsä, eikä hänellä siitä kumminkaan ole iloa eikä huvia. Tuossa on raha yhdessä kasassa ja palveluttaa itseään, ja saituri, niiden omistaja, ei uskalla niihin koskea eikä niitä käyttää huvikseen ja ilokseen, ettei jumalaansa suututtaisi. Kun sen palvelijat sitten ovat aikansa sitä vartioineet, ei heillä ole enempää kuin millä kurjalla kerjäläisellä tahansa. Eihän minullakaan mitään ole, kuitenkin syön ja juon minä aivan yhtä hyvästi kuin joku suuri mammonan omistajakin. Kuollessaan ottaa hän siitä mukaansa aivan yhtä paljon kuin minäkin. Ja totisesti tapahtuu niin, että nuo ihmiset eivät koskaan vietä niin hyviä päiviä kuin köyhät. Kuka asian niin kääntää? Herra Jumala niin järjestää. Milloin heillä jokin kipu ruumiissa, etteivät voi syödä, milloin ovat sisällisesti sairaita, ettei mikään ruoka maita, milloin on heillä vatsavaivoja, milloin ovat keuhkot ja maksat pilalla, milloin on heillä tuo milloin tämä tauti, niin ettei heillä ole yhtäkään tervettä hetkeä, jona ruoka tai juoma heille maistuisi.

Näin on niiden laita, jotka mammonaa jumalanaan palvelevat. Totinen Jumala antautuu kuitenkin käytettäväksi ja palvelee ihmisiä, mutta mammona ei tee mitään; se tahtoo vaan virua laiskana ja palveltuna. Siitä syystä sanookin Uusi Testamentti ahneutta epäjumalan palvelukseksi, koska raha tämmöistä palvelemista vaatii. Mutta perkelettäkin harmittaa, jos täytyy jotain rakastaa sitä nauttimatta. Näin käy kaikille, jotka mammonaa jumalana rakastavat ja palvelevat. Ken tämmöistä ei

nyt häpeä ja punastu, hänellä on rautainen otsa.

Pääpaino on nyt pantava sanaan **palvella**. Eihän ole kielletty omistamasta rahaa ja tavaraa, sillä ilman niitä emme voi olla. Aabrahamilla, Lootilla, Daavidilla, Salomonilla ja monella muulla on ollut paljon tavaraa ja rahaa ja vielä tänäkin päivänä tavataan monta rikasta mutta kuitenkin hurskasta miestä. Mutta toista on omistaa tavarata ja palvella tavarata, toista on omistaa mammonaa ja pitää mammonaa jumalana. Jobikin oli rikas, omisti paljon tavaraa ja oli kaikkia itämaitten asukkaita mahtavampi, niinkuin Jobin kirjan alussa luetaan, mutta kuitenkin (31: 24) sanoi hän: **Olenko minä asettanut kullan turvakseni ja sanonut puhtaalle kullalle: sinä olet minun uskallukseni? Olenko minä iloinnut minun tavarani paljoudesta, ja että minun käteni paljon riistaa koonneet ovat?**

Lyhyesti: Jumala vaatii ettemme palvele rahaa ja tavarata ahneudella ja surulla, vaan että teemme työtä ja jätämme murheen hänelle. Kenellä tavaraa on, hän olkoon tavaransa herra. Ken sitä palvelee, on orja, ja hän ei hallitse tavaraa vaan tavara häntä, sillä hän ei voi käyttää sitä tahtoessaan eikä voi muitakaan sillä palvella; eipä ole hänellä rohkeutta koskeakaan siihen. Mutta jos hän on tavarahan herra, niin palvelee tavara häntä eikä hän tavarata; silloin hän myöskin uskaltaa viljellä tavaroitaan niinkuin Aabraham, Daavid, Job ja monet muut rikkaat. Hän tottelee niitä, jotka Herran ovat, kuten P. Paavali opettaa 1 Kor. 7: 32. Sitten auttaa hän köyhiä hyvyydestään ja antaa niille, joilla ei mitään ole. Kun hän näkee jonkun vaatteettoman, sanoo hän rahalle: Lähde liikkeelle markka ystäväiseni, tuolla on alaston mies, jolla ei ole takkia, häntä täytyy sinun palvella! Tuolla makaa sairas, jolla ei ole mitään virvoitusta, astuskeles nyt aika höykkää markka ja viitonen auttamaan häntä!

Ketkä näin tavaraansa käyttävät, ne ovat tavaransa herroja, ja näin tekevät varmaan kaikki oikeat kristityt. Ketkä taas rahaa säästävät ja aina ajattelevat, kuinka kasa suurenisi eikä pienenisi, ne ovat epäjumalan palvelijoita.

Mammonan herra on se, joka käyttää sitä tarvitsevaisten hyväksi ja antaa Jumalan vallita sanoen (Luukk. 6: 38): Jos sinä annat, niin annan minäkin, jos sinulla ei mitään ole, niin onhan sinulla toki minä, jolla kyllin on, ja onpa minulla enemmänkin kuin olen antanutkaan tai voinkaan antaa. Me näemme siellä täällä monta hurskasta köyhää ihmistä ainoastaan sen vuoksi, että rikasten pitäisi auttaa köyhiä ja heitä rikkaudellaan palvelemaan. Ell-et näin tee, on se varma merkki siitä, että vihaat Jumalata. Ketä ei peljätä se tuomio, jonka hän viimeisenä päivänä saa kuulla, häntä ei mikään liikuta. Näin on hän saapa Jumalata kuulla: Katsos, sinä olet minua vihannut ja rakastanut sitä, joka ei voi itseään varjella koilta eikä ruosteelta. Voi, kuinka huonosti silloin on laitasi!

Päätarkoitus on siis tämä: Tavarata täytyy meillä olla, mutta sydämellä emme saa siinä riippua, kuten myöskin Ps. 62: 11 sanoo: **Jos rikkautta teille lankee, niin elkäät panko sydäntänne niihin.** Työtä tulee meidän tehdä, mutta emme saa elatuksestamme murehtia. Sen sanoo Herra evankeliumissamme selvin sanoin, kun hän päättää lausuen:

Sentähden sanon minä teille: Elkäät murehtiko teidän henkenne tähden, mitä te syötte ja mitä te juotte, eikä teidän ruumiinne tähden, millä te teitänne verhotte. Hän käyttää ymmärrettävää ja luonnollista puhetapaa, jolla tahtoo saada todistetuksi ettei heidän pitäisi huolehtia elatuksestaan, sillä järjenkin täytyy päättää ja myöntää niin olevan kuin hän sanoo. Hän osoittaa perustuksen ja syyn puheellensa sanoessaan:

Eikö henki enämpi ole kuin ruoka ja ruumis parempi kuin vaate? Aivan kuin sanoisi: Te käännätte asian nurinpäin; ruoan pitäisi palvella henkeä, mutta henki palveleekin ruokaa. Entäs vaatteet sitten: vaatteiden tulisi palvella ruumista, mutta ruumis palveleekin vaatteita. Niin sokea on maailma, ettei tuota älyä. Mutta Jumala järjestää niin, että ensin antaa hengen ja holhoo ruumiin, ja jos kerran nyt nämä annetaan, niin totta myöskin saadaan ruokaa ja vaatteita puuttumatta.

Meidän täytyy nyt tarkoin ottaa varteen Herran sanat. Hän sanoo: **Elkäät murehtiko,** mutta ei sano: **Elkäät tehkö työtä.** Murhe on meiltä kielletty, mutta ei työnteko; vieläpä on meidän käsketty ja määrätty raatamaan, että hiki kasvoilta virtaa. Ei Jumala salli ihmisten joutilaana kuljeskella, ja sanoi sen vuoksi (1 Moos. 3: 19) Aadamille: **Sinun otsas hiessä pitää sinun syömään leipää, siihen asti kuin sinä maaksi jälleen tulet, että sinä siitä otettu olet,** ja Ps. 104: 23: **Koska aurinko koittaa, niin menee myös ihminen työhönsä ja askareillensa ehtooseen asti.** Murehtia emme saa, se on meiltä kielletty, sillä meillä on rikas Jumala, joka meille lupaa ruoan ja vaatteet ja tietää tarpeemme, ennen kuin suremme tai pyydämmeäkään.

Miksi hän sitten ei anna ilman työtä? Sen vuoksi että hänen tahtonsa niin on. Hän käskää meidän tekemään työtä ja antaa vasta sitten, ei työmme tähden vaan armostaan ja hyvydestään. Sen näemme silmillämme, sillä vaikka joka vuosi muokkaamme peltojamme, antaa hän kuitenkin toisin vuosin enemmän kuin toisin. Kyllä me siis olemme hupsuja, kun murehdimme, kuinka rahaa ja tavarata kokoisimme, vaikka Jumala kuitenkin lupaa antaa meille runsaasti kaikkea ja tyydyttää yltäkyllyisesti kaikki tarpeemme. Mutta joku voisi sanoa: käskehän kuitenkin Paavali meitä murhetta pitämään? Esimerkiksi Room. 12:

8: **Jos joku hallitsee, niin pitäkään siitä murheen**, ja kohta sen jälkeen (v. 11): **Elkäät olko hitaat töissänne**. Samoin Filipp. 2: 20 sanoo hän Timoteuksesta näin: **Ei minulla ole ketään, jolla yksi mieli minun kanssani on, ja joka niin visusti murheen teistä pitää**. Myöskin 2 Kor. 11: 28 kehuu Paavali itseään, että hän pitää surun kaikista seurakunnista. Näettehän muka tästä, että meidän kuitenkin täytyy huolehtia? Vastaus: Meidän elämämme ja kristillinen meno perustuu kahteen asiaan, uskoon ja rakkauteen. Edellinen kohdistuu Jumalaan, jälkimmäinen lähimmäiseen. Edellistä eli uskoa ei nähdä, sillä Jumala yksin sen näkee; jälkimmäinen eli rakkaus on näkyvä, sillä meidän tulee sitä osoittaa lähimmäistämme kohtaan. Rakkaudesta johtuva huolenpito on kyllä käsketty, mutta murehtiminen uskon asioissa on kielletty. Jos uskon, että minulla on Jumala, niin en voi murehtia itsestäni, sillä minä tiedän Jumalan pitävän huolen minusta kuin isän lapsestaan. Mitäpä näin ollen pelkäisin? Miksi paljon murehtisin? Sanon yksinkertaisesti: Jos olet isäni, niin tiedän, ettei minulle mitään pahaa tapahdu, kuten Ps. 16: 8 sanoo: **Minä pidän aina Herran kasvoini edessä, sillä hän on minun oikealla puolellani, sentähden en minä horju**. Myöskin on hänellä kaikki kädessään, joten siis ei minulta voi mitään puuttua; hän minusta murheen pitää.

Mutta jos rupean itse tähteni murehtimaan, on se aina uskoa vastaan, ja sen vuoksi hän tämän murheen kieltääkin. Mutta rakkauteen perustuvan murheen tahtoo hän säilyttää, sillä hän vaatii, että pidämme huolta toisistamme ja jakelemme keskenämme tavaroitamme ja lahjojamme. Jos olen hallitsija, tulee minun pitää huolta alamaisistani; jos olen perheenisäntä, täytyy minun pitää murhe talonväestä ja niin edelleen, kunkin Jumalata saamainsa lahjain jälkeen. Jumala pitää mur-

heen meistä kaikista ja tämä on se murhe, josta usko pitää kiinni. Meidän taasen tulee pitää murhetta toisistamme, ja tämä on rakkauden murhe, nimittäin jos Jumala on minulle jotain antanut, tulee minun katsoa, kuinka toisetkin siitä osansa saisivat.

Otettakoon tässä varteen, ettei ruveta viisastelemaan vaan ymmärretään sanat yksinkertaisesti, niinkuin ne kuuluvat: Me emme saa murehtia elatuksestamme. Jumala sanoo: Älä murehdi, mitä sinulle annetaan, vaan tee sinä työtä ja anna minun murehtia, minä tahdon antaa. Kun hän sitten on antanut, katso sinä, kuinka sen oikein jakaisit. Elä murehdi kuinka saisit, vaan se olkoon huolenasi, kuinka talonväkesi ja muutkin siitä saisivat, mitä Jumala on sinulle antanut, ja katso, että talonväkesi tekee työtä ja kasvatetaan kurituksessa.

Jos olen saarnamies, niin en minä saa murehtia, mistä minulle saarnanainetta riittää, sillä ellei sitä minulla ole, en voi sitä antaakaan; mutta Kristuspa sanookin Luukk. 21: 15: **Sillä minä annan teille suun ja viisauden, jota ei he voi puhua vastaan, eikä seisoa vastaan, kaikki jotka teitä vastaan ovat**. Kun sitten minulla jotain on, tulee minun pitää huolta, kuinka toisetkin sitä minulta saisivat, kuinka kaikkein edullisimmasti sitä heille opettaisin, kuinka neuvoisin tietämättömiä, kuinka tietäviä kehoittaisin ja vahvistaisin totuudessa, kuinka murheellisia omiatuntoja oikein lohduttaisin ja huolimattomia, uneliaita sydämiä herättäisin ja valppaiksi tekisin ja niin edelleen, kuten P. Paavalikin on tehnyt ja käskenyt opetuslapsiansa Timoteusta ja Tiitusta tekemään. Olkoon se minun huolenani, kuinka toiset minusta hyötyä saisivat, vaan minun puolestani tulee tutkistella sanaa ja rukoilla Jumalata. Lukeminen on myöskin työtä, ja siihen työhön vaatii hän minua; kun sitten hän hyväksi näkee, antaa hän hedelmän. Voi sattua, että vaikka kauvankin sanaa lueskelen, ei hän

kuitenkaan mitään anna; mutta sitten vuoden tai parin päästä tai milloin hän hyväksi näkee antaa hän yhdessä hetkessä runsaasti ja ylenmääräisesti. Näin tehkoon perheenisäkin ja pitäköön työstään huolen, sillä se on hänelle käsketty, mutta sallikoon Herran Jumalan pitää antamisesta murheen. Sitten saatuaan hän katsokoon, kuinka muillekin antaisi, ja pitäköön vaarin, ettei talonväellään ole mitään puutetta ruumiin eikä sielun puolesta.

Tätä tarkoittaa Herra sanoessaan, ettemme saa murehtia ruoasta eikä vaatteista. Työtä hän vaatii, sen pituinen se. Jos sinä nimittäin jätät peltosi muokkaamatta ja työsi rempalleen, niin kylläpä kauvan saat uunin pankolla virua, ennen kuin mitään saat. Totta kyllä, että Jumala voisi sinun työttömänäkin elättää, voisi kasvattaa pöydästäsi kystä ja paistettua, jyviä ja viinaa, mutta hän ei sitä tahdo, sillä hän vaatii sinulta työntekoa ja tässä asiassa ymmärryksesi ja kättesi käyttämistä, jotka hän on antanut sinulle työntekoa eikä toimittomuutta varten. Sama on saarnamiehenkin laita ja kaikkein tehtävienne. Hän antaa meille villan, jonka meille lampaissa kasvat-
taa, mutta siitä ei paikalla vaatetta tule; meidän täytyy se kankaaksi valmistaa. Kankaasta taas ei paikalla takkia tule, vaan räätälin täytyy se tehdä. Näin sitten edelleen menettelee Jumala kaikilla aloilla, sillä hän tahtoo pitää murheen ja meidän täytyy tehdä työtä. Hän tahtoo antaa mitä emme itse voi aikaan saada tai tehdä, meidän taas tulee annettua käyttää ja sillä vaikuttaa. Tästä on meillä esimerkkiä silmäimme edessä yllinkyllin ja erityisesti mainitsee hän kaksi, joiden pitäisi saada meidät oikein punastumaan, nimittäin linnuista ja kedon kukkasista. Linnuista sanoo hän näin:

Katsokaat taivaan lintuja, ei he kylvä eikä niitä ei myös kokoa riiheen, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii heidän. Aivan

kuin Herra sanoisi: Ettehän ole koskaan nähnyt minkään linnun sirppiä käyttävän elonkorjuussa tai riiheen kokoavan; eivätkä linnut teekään työtä niinkuin me, ja kuitenkin saavat elatuksensa. Tällä Herra ei kuitenkaan tarkoita, ettei meidän työtä pitäisi tehdä, vaan tällä esimerkillä tahtoo hän poistaa murheen meistä. Eihän lintu voi peltoa viljellä, mutta ei siltä työtönnä ole; se täyttää sen, mihin hän on luotu, nimittäin hautoo muniansa pojiksi ja ruokkii ne sekä laulaa virtensä Herrallemme ja Jumalallemme. Jos Jumala enemmän työtä olisi hänelle määrännyt, niin hän tekisi enemmän. Varhain hän herää, istahtaa oksalle ja laulaa laulunsa, minkä on oppinut, ei tiedä mistään ruoasta eikä ole siitä murheissaankaan. Kun sitten nälkä tulee, lentää hän etsimään jyväistä, jonka Jumala on jonnekin hänen varalleen pannut ja jota hän ei ollenkaan viserrellessään ajatellut, vaikka hänellä olisi ollut syytä ruoastaan murehtia. Hävetkää nyt toki, että linnut ovat hurskaampia ja uskovaisempia kuin te. He ovat iloisia ja laulavat riemuvirsiä, vaikka eivät syötävästä mitään tiedä.

Onhan meitä tässä käsketty häpeämään oikein korvia myöten, kun emme edes sen vertaa voi tehdä kuin pienet lintuset. Kristityn pitäisi hävetä pikku lintua, joka on paremman taidon perille päässyt kuin hän. Jos keväällä lintujen kauniimmasti laulaessa kysyisit joltakulta heistä: Kuinka laulat niin iloisesti, vaikka sinulla ei ole yhtään eloa aitassa, niin se häpäisisi sinua, joka olet olevinasi kristitty ja Jumalan lapsi, kuulet niin runsaasti hänen sanansa ja lupauksensa etkä kuitenkaan uskalla ilman murhetta ja ahneutta hyvällä omallatunnolla ja iloisella mielellä odottaa Jumalata siitä, mitä et itsellesi voi antaa. Tämä on räikeä esimerkki, jonka pitäisi meitä oikein päähän iskien herättää luottamaan enemmän Jumalaan kuin teemme. Sen vuoksi hän päättää kiivaalla lauseella sanoen:

Ettekö te paljon enämpi ole kuin he?

Eikö ole suuri häpeä, että Herra tekee linnut mestareiksemme ja neuvoo meidät niistä ensin oppia ottamaan. Hyi sinua ilettävä, häpeällinen epäusko! Linnut tekevät tehtävänsä vaan me emme. Mooseksen 1 Kirj. 1: 28 asetetaan meidät kaiken luomakunnan herroiksi, ja lintujenko pitää meiltä nyt viisaudessa voiton viedä? Mene tiehes onneton epäusko! Jumala tekee meidät narreiksi ja asettaa linnut esikuviksemme olemaan opettajiamme ja opastajiamme, jotta heistä nähtäisiin ainoastaan, kuinka me mammonata palvelemme ja oikean totisen Jumalan halveksimme. Nyt seuraa toinen esimerkki kedon kukkasista, jolla Herra tahtoo houkutelaa, ettemme vaatteista murehtisi. Se kuuluu:

Kuka teistä voi surullansa lisätä yhden kyynärän hänen pituudellensa? Ja mitä te surette vaatteista? Katsokaa kukkasia kedolla, kuinka he kasvavat: ei he työtä tee eikä kehrää. Kuitenkin sanon minä teille, ettei Salomo kaikessa kunniassansa ollut niin vaatetettu kuin yksi heistä. Jos Jumala niin vaatettaa pellon ruohon, joka tänäpäinä seisoo ja huomenna pätsiin heitetään, eikö hän paljon enemmän teille sitä tee, te vähäuskoiset? Aivan kuin sanoisi: Henki ei ole teidän eikä ruumiskaan, sillä te ette voi kyynärälläkään niitä pitentää tai lyhentää, joka on Jumalan tehtävä, ja kuitenkin surette, kuinka itsenne vaatettaisitte. Katsokaa kukkasia kedolla, kuinka kaunistettuja ja puettuja ne ovat, vaikka eivät mitään sen eteen tee; eivät ne kehrää eivätkä kudo ja ovat kuitenkin koreissa pukimissa. Jumalahan se huolen pitää noistakin pienistä luontokappaleista, jotka ovat varsin lyhytikäisiä ja ainoastaan päiväksi tai pariaksi luotuja. Ei niillä ole muuta mitään kuin väri ja tuoksu, vaan heillä on kullakin oma monivärinen vaatetuksensa suurimpana kaunistuksena (jonka puutteessa ei heillä mi-

tään olisikaan) ja todistuksena Jumalan kunnian, joka voi paljoa komeammin ja ihanammin kaunistaa kuin kaikki ihmiset jalokivillä, kullallaan ja kalliilla koristuksillaan. Sen vuoksi hän ottaakin näihin verratakseen rikkaimman kuninkaan, Salomonin, ja hänen kerallaan kaikki muut kuninkaat ja herrat sekä sanoo, ettei heistä yksikään ollut niin vaatetettu, sekä ettei niin kaunista koristusta voida koko maailmankaan tavaralla aikaan saada, kuin millä Jumala pienen kukkasen vaatettaa.

Mutta ei Herra tässäkään tarkoita, ettei meidän pitäisi neuloa ja kutoa; päin vastoin pitää meidän tehdä työtä, kehrätä, kutoa ja ommella sekä valmistaa vaatteita siitä, mitä Jumala on meille antanut. Mutta murehtia ja epäillä emme saa, tahtooko hän meille tarpeet antaa, emmekä saa elää ja menetellä siten, kuin täytyisi meidän itse ilman Jumalan apua kaikki hankkia ja toimittaa.

Meillä on jo työnteossa vaivamme, ja jos sen lisäksi vielä murehdimme, teemme hupsun tavalla, sillä siinä on kylliksi, että kullakin päivällä on oma vaivansa. Mielestäni on kukkaset asetettu kedolle pitämään silmiämme auki ja olemaan opettajiamme sekä häpäisemään meitä. Kiitos teille kukkaset, jotka tulet lehmien ruoaksi ja jotka Jumala kuitenkin on korottanut meidän mestareiksemme ja opettajiksemme. Hyi, että maa meidät päällänsä kantaa! Kaunis kunnia kyllä! Meidänhän täytyy tunnustaa, että pienin kukkanen, jota karja jaloillaan sotkee, on kouluttajamme. Emmekö ole koreata väkeä? Kyllä luulisin. Lisäksi asettaa hän eteemme rikkaimman, mahtavimman kuninkaan, Salomonin, joka oli purppuralla ja kullalla mitä loistavimmin puettu, vaan jonka komeus ei sittenkään ollut kukkasiin verrattava. Eikö ihmetellä kannata, että kedon kukkasten kauneus arvataan korkeammaksi kuin kaikki jalokivet, kulta ja hopea?

Mutta me olemme niin sokeita, ettemme näe, mitä Jumala tällä tahtoo ja tarkoittaa. Kukkanen seisoo tuossa meidän tähtemme, että sitä katselisimme, ja kiusottelee meitä sanoen: Vaikka sinulla olisi koko maailman koristeet ylläsi, et ole kuitenkaan minun vertaiseni, joka tässä seison enkä huolehdi, mistä kaunistukseni saan. En yhtään murehdi, seison vaan tässä enkä sen eteen pane rikkaaksi. Vaikka oletkin koreasti kaunistettu, olet kuitenkin epäuskoinen ihminen, joka palvelet voimatonta mammonata ja lisäksi olet vielä kurja, haiseva matojen asunto. Minä taasen olen terve ja kaunis ja palvelen totista oikeata Jumalata. Katsokaas, kuinka ilkeä ja häpeällinen epäusko on.

Nämä kaksi esimerkkiä linnuista ja kukkasista ovat erinomaisen oivallisia. Linnut puhuvat meille ruoasta, kukkaset vaatteista. Eikö koko Uudessa Testamentissa ole häpeätämme niin tyyni paljastettu ja alastomaksi tehty kuin tässä evankeliumissa. Mutta harvat sittenkään asian ymmärtävät. Tästä esimerkistä ja vertauksesta Herra päättää sanoen:

Elkäät siis surulliset olko sanoen: Mitä syömme, taikka mitä me juomme? eli millä me meitämme verhoitamme? Sillä kaikkia näitä pakanat etsivät; sillä teidän taivaallinen isänne kyllä tietää teidän kaikkia näitä tarvitsevan.

Kristus pitää tämän saarnan, kuten alussa olen sanonut, kristityillensä, ja etupäässä saarnavirassa oleville tai niille, joilla ei muuten mitään ole tai jotka eivät voi hankkia ja itselleen koota sellaista varastoa ja mammonaa kuin muu maailma, että hekin tietäisivät, millä itsensä ja omaisensa voivat elättää ja ylläpitää. Niin, heidän täytyy olla vaarassa kadottaa sekin ajallinen hyvyys, minkä Jumala on heille antanut, ja näin elää pelkästään Jumalan antimista ja häneltä odottaa tarpeitaan, kun niitä maailma ei heille anna.

Tämä tekee kyllä lihalle ja verelle kipeätä ja tuntuu heistä raskaalta, eikä sitä kukaan voikkaan kestää paitsi uskovainen kristitty. Sillä se on maailman tapa, ettei se tahdo olla tietämättömän varassa, vaan olla asiastaan varma, edeltäpäin hankkia ja valmistaa tarpeensa: elatuksen, rauhan, suojan ja turvallisuuden, toimeen tullaksensa. Ei se tahdo elää Jumalan eikä ihmisten armoilla. Kun ihminen sitten näkee, ettei maailma tee ketään rikkaaksi uskonsa eikä hurskautensa tähden, ajattelee hän että täytyyhän minunkin niin tehdä ja elää kuin muutkin, että minullakin jotain olisi.

Sen sijaan lohduttaa ja vahvistaa Herra tässä kristityitään ja sanoo toistamiseen, ettei heidän pitäisi murehtia, ei häilyä eikä epäillä tällaisessa epäuskossa: Ah, minne joutunemmekaan? Kukahan meille jotain antanee? Mistä me kurjat kristityt saamme elatuksen, suojan, rauhan maailmassa? Vaan heidän tulee tietää, että heidän taivaallinen isänsä siitä huolen pitää ja tahtoo heillekin antaa, ja sen vuoksi häntä heidän isäkseen sanotaan eikä epäuskoisten, vaikka hän koko maailman elättää ja kaikki antaa osoittaakseen, ettei tahdo lapsiansa hyljätä. Hän kuljettaa heitä koko luomistyöhön katselemaan, kuinka hän kaikki elättää ja voimassa pitää kunkin laatunsa jälkeen, vieläpä ilman linnutkin, jotka kuitenkaan eivät mistään ravinnosta murehdi eivätkä tiedä, mistä sen suuhunsa saisivat. Vielä sitten kukkaset niin kaunistaa ja vaatettaa, että tuollainen ihanuus ja komeus näyttää tuhlaukselta, koska ne välistä vaan päivän elävät, niin että ihmisen mielestä olisi tullut antimia muuhun käyttöä. Täytyyhän hänen siis pitää paljoo enemmän huolta ja murhetta kristityistään, kuinka heidät elättäisi ja vaatettaisi, kuinka he jossain asua ja elää saisivat, niin kauvan kuin maailmassa elävät.

Tätä kehoittaa hän heitä uskomaan; ja antaa heille mitä varmimman vakuutuksen,

ei monilla vaan vakavilla sanoilla, katkaisee puheensa jokapäiväisistä esimerkeistä ja Jumalan töistä luomakunnassa ja tekee johtopäätöksen näillä sanoilla: **Eikö hän paljo enemmän teidän sitä tee, te vähäuskoiset?** Hän haluaa sanoa: Voi toki, teidän pitäisi hävetä, jotka olette kristityitä ja tiedätte, että teillä on isä taivaassa, ja kuitenkin annatte minun näin kauvan saarnata. Niin, hävetä teidän pitäisi eikä kärsiä, että sellaista on teille puhuttava, jota minun kuitenkin täytyy puhua, koska olette niin vähäuskoisia, ettette siihen elävään Jumalaan, joka antaa teille sanaan ja lupauksensa ja on teidät lapsikseen valinnut, sen vertaa luota, että epäilemättä ja murehtimatta uskoisitte hänen tahtovan elättää ja voimassa pitää ruumiinne ja henkenne. Kuinka voittekaan olla häpeämättä sekä Jumalan että kaikkien luontokappalten edessä, kun teistä täytyy sanoa ja teidän se omalla tunnustuksellannekin todistaa, että vaikka tiellä Jumalan sana ja armo niin runsaana on, ette kuitenkaan usko viheliäistä matosäkkiänne ja haisevaa vatsaanne hänen haltuunsa?

Mutta paljoa ankarammin puhuttelee hän heitä näillä sanoilla: **Kaikkia niitä pakanat etsivät.** Pitäisihän tuon täydellä syyllä peljättää kristittyä, sillä siinä kuulee julki lausutuksi sen hirmuisen tuomion, että ne, jotka mammonaa murehtivat ja takaa ajavat, ovat pakanaita, se on: sellaisia ihmisiä, joilla ei mitään totista Jumalata ole vaan jotka Jumalan sijasta palvelevat mammonata, jolla vaan on Jumalan nimi, mutta onkin sula valhe ja tyhjyys. Näin ovat he tykkänään Jumalasta erotettuja, ovat vailla kaikkea Jumalan tuntemista, lohdutusta, armoa ja autuutta, ovatpa totisesti nämä viheliäisimpiä, onnettomimpia, kirottuja ihmisiä, jotka eivät koskaan voi toivoa mitään autuutta eikä lohdutusta.

Siinä näet maailman kuvatuksi, mikä se oikeastaan on, nimittäin suuri, mahtava jouk-

ko aivan harvoja kristityitä lukuunottamatta. Jo hamasta lapsuudesta erkanevat he Jumalasta palvelemaan valhe-jumalata mammonaa, jota pitävät suurena ainoana Jumalana, sentähden että se joukko, joka hänen perässensä kulkee, on niin suuri, vaikka tosin tämä heidän jumalansa ei ole muuta kuin pelkkä, voimaton, tyhjä nimi, niin että kristityn syystä pitäisi kauhistua ja peljästyä ajatellessaan tuollaista maailman sokeutta ja surkeutta, ja mitä harlimmin huokailta ja ahkeroida päästäkseen tuosta häpeällisestä menosta niin kauvas erilleen kuin mahdollista, ja paeta sitä, minkä paeta voi, kuin tulta, kuin helvetin kuuminta pesää.

Kolmanneksi hän sitten mitä suloisimmin ja lohdullisimmin houkutellaksensa meitä uskomaan sanoo uudestaan: **Teidän taivaallinen Isänne tietää teidän kaikkia näitä tarvitsevan.** Onhan hän teidän isänne ja ainoastaan teidän isänne, ei lintujen, hanhien eikä sorsain, eikä myöskään jumalattomien pakanain. Uskokaa toki hänet niin laupiaaksi, että hän teistäkin isällisen murheen pitää, ei unohda eikä hylkää teitä. Sillä hän on jo kauvan ennen tietänyt, mitä tahtoo teille antaa ja kuinka teistä murheen pitää, kuin itse ajattelittekaan tai tarvetta tunsitte. Kukapa, paitsi hän ainoa, on ennakolta tietänyt tai ajatellut, mitä te tarvitsette, ennen kuin maailmaan synnyitetekään? Antakaa toki hänelle se kunnia, että uskotte hänen kaikki näkevän ja tietävän ja näin ollen myöskin kohtelevan teitä isän tavalla.

Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, ja niin kaikki nämät teille annetaan. Siinä on tämän saarnan päälause ja oikea ohjesääntö, mitä järjestystä meidän tulee noudattaa saadaksemme sekä jumalallisen että ijankaikkisen hyvän että ruumiilliset tarpeemme. Jos tahdotte oikein ja hyvästi surra surettavaanne, niin pitäkää sitä en-

simmäisenä, jopa ainoana huolenanne, kuinka Jumalan sanan jälkeen eläisitte, virkaanne toimittaisitte ja häntä palvelisitte hänen valtakunnassaan, kuten hänen sanansa opettaa, sillä siinä on se vanhurskaus, joka tähän valtakuntaan kuuluu. Ahkeroitkaa tätä huolellisimmin kuin kaikkea, mikä tätä ajallista elämätä koskee.

Jos näin teette niin olette hyvin tehneet ja murehtineet ei teidän tarvitse yhtään muuta huolta eikä surua sydämeenne päästä. Vieläpä alkaa teistä tuntua kovin vähäpätöiseltä ja arvottomalta huolehtia ja tuskistella niin turhasta asiasta kuin vatsanne tarpeesta. Tehkää ainoastaan Jumalalle se kunnia ja vielä enemmän ahkeroitkaa omaksi hyödyksenne ja autuudeksenne, että ajatte takaa tuota suurta, ijankaikkista tavaraa käsittääksenne sitä ja saadaksenne se talletetuksi, silloin myös kaikki muukin tulee itsestään. Ettepä voikkaan muuten paremmin saada Jumalalta maallisia tarpeitanne kuin sillä tavalla, että ensin rukoulette ja etsitte tuota suurta häneltä. Sillä siihen on hänellä halu, että häneltä suurta rukoillaan ja hän sitten saisi suurta ja paljon antaa, ja koska hän suurta mielellänsä antaa, niin ei hän myöskään pienestä puutteeseen jätä, vaan suuren mukana hän sen teille heittää ikäänkuin kaupanpäälliseksi.

Tästä onkin Jumala aina antanut kokemuksen kautta todistuksia monelle huraskaalle ihmiselle, jotka tätä ohjesääntöä ja oppia noudattaen ovat kokeneet olla apuna Jumalan valtakuntaa rakentamassa, palvelleet seurakuntaa, edistäneet Jumalan sanaa ja siihen omaisuuttaan uhranneet. Heitä on hän vuorotansa runsaasti siunannut tavaralla, kunnialla j. n. e. Vanhat esimerkit ei ainoastaan Raamatussa vaan meidänkin historiassamme kertovat monesta huraskaasta kuninkaasta ja ruhtinaasta, jotka kristillisessä tarkoituksessa ensin ovat runsaalla kädellä pitäneet huolta pap-

pein, saarnapaikkojen, saarnaviran ja koulujenkin tarpeista eivätkä ole siitä köyhtyneet, vaan Jumala on heidät siunannut ja lahjoittanut paljota rikkaammiksikin, niin että ovat hyvässä rauhassa, voitollisesti ja onnellisesti hallinneet.

Näin tekisi hän vieläkin mielellänsä, jos maailma voisi eli tahtoisi olla niin autuas, että seuraisi hänen tässä antamaansa uskollista neuvoaan, pitäisi hänen lupauksensa totena eikä niin epäuskoisena ja ahneena epäkristillisissä pyrinöissään raivoisi hänen sanaansa vastaan itselleen vahingoksi ja turmioksi. Sen vuoksi täytyy hänenkin kääntää sanansa toisaksi ja tehdä päinvastoin, niin että ken ei etsi Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan vaan sitä ylönkatsoo ja ajattelee ainoastaan omalla viisaudellaan ja keinottelullaan vastoin Jumalan tahtoa itsestään huolen pitää, hänen ei pidä saaman ijankaikkista eikä ajallista hyvää eikä tuleman kylläiseksi ja tyytyväiseksi.

Elkää sentähden surko huomisesta päivästä, sillä huomisella päivällä on suru itsestänsä. Tytyköön kukin päivä surullensa. Maailma tahtoo aina tulevaisuudestaan murheen pitää; se luulee näin saattavansa asiansa hyvälle kannalle ja sen aikaan saavansa, että voi vaaraa välttää, itsensä suojella ja varjella, eikä havaitse, että nämät sen puuhut ovat turhat ja tuhoon menevät. On siis totta ja kokemuskin todistaa, mitä Kristus tässä sanoo, että kullakin päivällä on oma surunsa ja vaivansa. Siitä on seurauksena, että maailma tuollaisella omalla pyrkimyksellään ja viisaudellaan, jolla se luulee itsensä turvaavan kaikkein vastaisten vaarojen varalle, ainoastaan kerää itselleen enemmän viheliäisyyttä ja vahinkoa.

Sillä kun se huomaa, ettei käy niinkuin oli ajatellut, tai kun onnettomuus kohtaa, silloin se hätäntyy ja koettaa keinoa toisensa jälkeen sekä luulee milloin mistäkin apua, suojaa ja

pelastusta saavansa. Näin se kietoutuu ja ta-
kertuu itseään auttaakseen monenlaisiin ka-
maliin juoniin ja vehkeisiin, joihin epäusko
häntä pakottaa, Jumalasta ja omastatunnosta
välittämättä, että vaan saisi aikeensa toteute-
tuksi, vaikka näkee, ettei Jumala siihen me-
nestystä anna. Siitähän sitä tulee niin paljon
onnettomuutta, surkeutta, murhaa, sotaa ja
kaikenlaista muuta kurjuutta jumalattomaan
maailmaan, kun jokainen yrittää omaa etuaan
perille saattaa Jumalasta välittämättä ja pol-
kee ja kuristaa kaikki, jotka häntä siitä koittaa
estää, sekä poistaa kaikki mullin mallin, en-
nen kuin ottaa aikeistaan luopuakseen ja pe-
räytyäksensä. Näin turmellaan kaikki hyvä
kaikista asioista ja hallituksen toimissa ja
syntyy pelkkää onnettomuutta, niinkuin koko
historia ja jokapäiväinen kokemus enemmän
kuin kylläksi todistaa.

Sen sijaan tahtoo Kristus uskovaisiansa
varoittaa, etteivät näin horjuisi ja saattaisi
asiansa epävakaiselle kannalle turhanpäiten

murehtien tulevia päiviään, vaan että kunakin
aikana ja päivänä tekisivät, mikä oikein on.
He älkööt murehtiko, kuinka vasta käy, älkö-
kötkä antako vastaisen, epätietoisen hyvän
tai pahan itseensä vaikuttaa, vaan heittäkööt
huolensa Jumalalle, ja tytykööt sitten siihen,
mikä heidät kohdanneekin, ja voittakoot sen
uskossa ja kärsivällisyydessä. Eihän täällä
maailmassa voi toisin käydä, kuin että kulle-
kin hänen jokapäiväisessä elämässään, sää-
dyssään ja virassaan tapahtuu toisin kuin hän
halusta soisi, vaikka hän paljonkin työtä ja
vaivaa näkisi. Sen vuoksi sanookin Kristus tä-
tä elämätä jokapäiväiseksi vaivaksi ja onnetto-
muudeksi, jossa kaikenlaisia tulemuksia, vas-
tuksia ja esteitä sattuu. Meidän tulee se tietäen
olla varustettuja, niin ettei mikään saa estää
meitä hyvää tekemästä; emmekä saa riippua
maailmassa ja olla osallisia sen väärässä ja pa-
hassa menossa, sillä näin syöksemme me it-
semme ja toisemme turmioon ja kadotukseen.
Amen.